

PRÍBEHY

Z NEW YORKU

M

Maeve Brennan
Rozvláčna dáma

Preklad Aňa Ostrihoňová

INAQUE

M

Maeve Brennan Rozvláčna dáma

Ďakujeme vám, že ste si kúpili túto knižku,
lebo myšlienky ožívajú vtedy, keď ich čítame.

Kniha, ktorú držíte v rukách, vyšla aj
vďaka nášmu spojeniu s 582, s. r. o.

Maeve Brennan Príbehy z New Yorku
Rozvláčna dáma

COPYRIGHT © 1997 by the Estate of Maeve Brennan

TRANSLATION © Aňa Ostrihoňová 2018

REDAKCIA A KOREKTÚRY Martina Kubealaková

OBÁLKA © Barbora Šajgalíková

SLOVAK EDITION © Inaque 2018

ISBN 978-80-89737-55-0

ISBN E-BOOK 978-80-89737-66-6

PRÍBEHY

Z NEW YORKU

Maeve Brennan Rozvláčna dáma

INAQUE

PRE W. S.

OBSAH

AUTORSKÁ POZNÁMKA ~ 9

- Obaja mali asi štyridsať - 11
Záhadná prehliadka mužov - 14
Osamelosť ich výrazu - 16
Na linke metra A - 19
Balzacovo obľúbené jedlo - 21
Tmavý výťah - 23
Brokolica - 26
Príbeh topánok - 28
V bare Grosvenor - 31
Čínske koláčiky - 33
Z hotela Earle - 38
Farma, ktorá sa presťahovala do centra - 42
Stratená dáma - 46
Deti kvetín - 49
Pouličná lotéria - 54
Milenci na Washington Square - 56
Želám si trochu hudby v uliciach - 59
Práca - 62
Zmučené vtáčiky - 66
Mladá dáma s kabelkou - 67
Ráno po tom - 70
Dvaja nekonformní - 73
Zmarené predohry - 76
Muž, ktorý si česal vlasy - 78
Láskavá reštaurácia Adano - 83
Autobus plný nadávok - 86
Filmové hviezdy - 89
Blízke vzdialené miesta - 93
Cestovateľka - 97
Šiesta avenue odhaľuje svoju skutočnú tvár - 101

Dívam sa z okien tohto starého hotela na Broadwayi - 104
Pán Sam Bidner a jeho saxofón - 108
Pajaseň, strom z dvora - 112
Plačúci chlapec - 119
Mladý muž s jedálnym lístkom - 121
Bolestné rozhodnutie - 126
Nové dievčatá na Západnej 49. ulici - 127
Výhľad zo salóna Chez Paul - 132
Zlý vtípkár - 136
Rozdávanie peňazí na ulici - 139
Zlá Tiny - 141
Otravná cudzinka - 144
Podvedený Philippe - 148
Západná 8. ulica sa trikrát zmenila - 151
Ludvík Vaculík - 155
Meno Minnie Smithovej - 159
Howardov byt - 161

POSTSCRIPTUM ~ 164

Posledné dni New Yorku - 165
Škola, škola a znova škola - 169
Zasnežený večer na Západnej 49. ulici - 172
Návštevník z Kalifornie - 186
Fešáci, ktorí sa predvádzajú - 191
Na ostrovčeku - 193
Chladné ráno - 196
Vidina - 198
Požehnanie - 199

VYDAVATEĽSKÁ POZNÁMKA ~ 201

DOMOV JE MIESTO V MYSLI ~ 203

AUTORSKÁ POZNÁMKA

Týchto štyridsaťsedem textov som napísala pre časopis *New Yorker* v rokoch 1953 až 1968. Vyšli v rubrike „O čom sa hovorí“, kde ich vždy uvádzala veta v znení: „Dostali sme ďalšie správy od našej priateľky Rozvláčnej dámy.“ Alebo: „Naša priateľka Rozvláčna dáma nám píše...“ Keď si teraz listujem touto knihou, mám pocit, že sa dívam na sériu momentiek. Akoby mi Rozvláčna dáma ukazovala zábery z dlhej pomalej cesty z najťažkopádnejšieho, najlahostajnejšieho, najambicióznejšieho, najzmatejšieho, najkomickejšieho, najsmutnejšieho a najchladnejšieho a zároveň najľudskejšieho z miest. Niekedy mám pocit, že vnútri New Yorku je drevený kôň, ktorý sa zúfalo snaží dostať sa von. Dnes však New York vnímam skôr ako prevrátené mesto. Ako do polovice naklonený čln, na ktorom jeho obyvatelia visia, väčšinou sa ešte dokážu smiať, keď sa držia pramice, ktorá je v skutočnosti ich životným problémom.

Dokonca ani po dvadsiatich piatich rokoch, čo tu prežila, sa Rozvláčna dáma nepovažuje za „skutočnú“ Newyorčanku. Ak už ju treba titulovať, tak potom ako množstvo iných, len ako ubytovanú cestovateľku. Ako cestovateľku ju zaujíma to, čo vidí, ale nie je veľmi zvedavá, nič priveľmi neskúma. Neprišla na prehliadku pamätihodností, nechce nič objavovať. Aby našla malé neznáme podniky, musia byť v susedstve jej aktuálneho bydliska. Nikdy necítila nutkanie, ktoré ľudí vedie k tomu, aby mesto preskúmali zhora nadol. Veľké oblasti mestského života jej nič nehovoria. Nevie takmer nič o Lower East Side, ešte menej o Upper East Side či Upper West Side. Verí, že malé, nie drahé reštaurácie sú domácim kozubom New Yorku. Zriedka chodí do divadla, kina či do galérií a múzeí. Oblubuje sprievody. Praje si viac hudby v uliciach – prechádzajúcich sa huslistov, spevákov, verklikárov bez opičiek. Domnieva sa, že najlepší výhľad na mesto je z baru na najvyššom poschodí Time-Life Building. Má rada aj výhľad na ulicu z prízemných reštaurá-

cií. Neznáša reštauračné boxy. Praje si, aby sa vrátili všetky staré reštaurácie siete Longchamps so svojou oranžovou, mozaikami a imitáciou zelene. Praje si, aby Tim Costello neumrel. Má rada taxíky. Autobusmi a metrom chodíeva, len keď sa snaží prestať fajčiť. Keď zvalia slávny dobrý starý dom, má pocit, že je hlúpe pripomínať si ho plaketou pripevnenou na betónový múr obrovskej budovy, čo postavia namiesto neho. Je jej smutno za obchodnými domami Stern Bros. a Wanamaker a za všetkými zdemolovanými hotelmi vrátane hotela Astor. Keď sa poobzerá, nezaujíma ju zvláštne alebo exotické ľudské správanie, ale to bežné, v ktorom sa odhalí niečo známe. Pritahuje ju to, čo spoznáva alebo spoznáva aspoň čiastočne, a týchto štyridsaťsedem textov predstavuje štyridsaťsedem záznamov rozpoznávania. Nieкто povedal: „Sme skutoční len vo chvíľach láskavosti.“ Chvíle láskavosti, momenty spoznania – ak je medzi nimi rozdiel, je veľmi jemný. Myslím si, že Rozvláčna dáma oživa, keď píše o drobnostiach, čo zahliadla v meste, ktoré miluje.

1969

OBAJA MALI ASI ŠTYRIDSAŤ

Niekoľko povedal: „Dospelé dieťa tvoria z piatich šiestin spomienky.“ Predpokladám, že to mal byť žart, ale večera večer o štvrt na desať som videla, ako dve dospelé mestské deti, ľudia v strednom veku, kráčajú po Šiestej avenue a v každom z nich pamäť uvoľnila miesto pre túto spoločnú chvíľu. Boli sebou pohltení. On bol omámený. Ona hrdá. Bola dosť povýšenecká a pohrdavý výraz nebol jej nevlúdnej tvári cudzí. On bol iný. Stav blaženosti mu bol prirodzený a jeho výraz sa obyčajne menil len v intenzite spokojnosti so svetom a vlastným životom. Pochádzal z nejakej zo španielsky hovoriacich krajín a myslím, že tu bol ešte krátko. Ukazovala mu svoju štvrt, Šiestu avenue a štyridsiate ulice, kde sa stále dajú nájsť pekne zariadené izby a lacné hotely napriek obrovskému búraniu, ktoré túto štvrt tento rok postihlo, aby sa uvoľnil priestor pre nové mrakodrapy. Mal čierne husté vlasy lesklé ako box na topánky a veľké nežné hnedé oči, matnú pokožku. Úzke fúziky. Vyzeral ako Juhoameričan a ona bola hogarthovská s črtami rodu Plantagenetovcov. Mala vysoké čelo, maličké modré oči, výrazný nos a tenké pery. Vrchnú bledoružovú peru bez rúžu mala dokonale vykrojenú, ale jej pokožka pôsobila nezdravo, rozťahane ako biele bavlnené uteráky, ktoré vám dajú v lacných hoteloch. Vlasy si odfarbovala a farbila tak často, že sa zničili, mali tmavohrdzavoružový nádych a nehybne jej ležali na chrbte ako hriva alebo ako pričesok predtým, ako sa vyčese a upraví do žiadaného tvaru. Oboja mali asi štyridsať a boli približne rovnako vysokí (asi tak meter šesťdesiatpäť) a rovnako ťažkí (sedemdesiat kí), oboja mali krátke nohy, súdkovité telo a krátky krk. Ľavou rukou ju držal za jej pravú. Kráčali spolu presne tak, akoby kráčali po veľmi dlhej uličke od oltára, kde sa práve zobrali. Keď ste sa na nich pozreli, predstavili ste si hŕstku priateľov a príbuzných, ktorí sa na nich dívajú a čakajú, až za nimi vyjdú z kostola. Keď som ich zahľadla, blížili sa k severovýchodnému rohu

44. ulice a Šiestej avenue, plánovali prejsť cez cestu a pokračovať v prechádzke smerom dolu. Na chodníku bolo veľa ľudí a dospelé deti sa vynorili z davu, ale viac než len to, vynorili sa zo vzdialeného tmavého pozadia. Nočný pohľad na Šiestu avenue je snový, bloky na západnej strane sa premenia na ruiny. Akoby ich niekto napadol a rozbil a odhalil výhľad až na 50. ulicu, kde sa ukazujú celé trblietavé útesy mrakodrapu Time-Life prvýkrát, odkedy ho pred deviatimi rokmi postavili. Tých dvoch som si všimla, pretože kráčali odhodlane, pri sebe, a pretože lem na šatách jej siahal tak šesť centimetrov pod kolená. Boli to bledoružové bavlnené šaty bez rukávov, s gombíkmi, potlačené zelenými lístkami a krémovými kvetmi a viseli jej rovno od pliec až k hrubému volánu. Holé nohy mala posiate škvrnkami, modrinami a opuchnutými modrými žilami a obuté v hnedých mokasínach vyšívaných bielou a zlatou ako papučky. Nemala kabelku ani malú peňaženku – žiadnu batožinu. Bola blízko domu, vybehla na pár minút, na malú prechádzku s priateľom. Hodil sa k jej neformálnemu výzoru: bez kravaty či saka. Mal tmavomodré nohavice, pevne zaviazané opaskom, a bielu košeľu s rukávmi vyhrnutými po lakte, sandále s otvorenou špičkou, z ktorých mu trčali prúžkované ponožky. Keď prešli cez 44. ulicu a smerovali dole, upútala ju kuchynská linka v nárožnom výklade Hotpointu, prešli k nemu a dívali sa spolu dovnútra. Bola to veľmi štýlová kuchyňa v čokoládovej hnedej a tmavožltej; na priečke s kvetinovou tapetou za kuchynskou linkou, bola imitácia „okna“ s letnou oblohou a rozkvitnutými konármi drieňa. „Tie farby sa mi veľmi nepáčia,“ povedala a on sa k nej pritisol, ich telá sa dotýkali od pliec ku kolenám, otočil hlavu a zahľadel sa jej do očí. Obdivne prikývol, ale nič nepovedal. Chvíľu si premeriavali kuchyňu, potom odstúpila, on tiež, zdvihli hlavy a prečítala názov nad výkladom. „Hotpoint, kuchyne na mieru,“ hovorila. Začal hláskovať prvé slovo. „Hotpoint,“ povedala. „Ottpoyn,“ zopakoval. „Nie,“ namietla. „Hotpoint.“ Napadlo mi, že sa môžu otočiť a zbadať ma, ako ich pozorujem. Jeho

výraz by sa nezmenil, ale ten jej áno, a tomu som sa nechcela postaviť do cesty. Keď by z jej tváre sklzla povýšenosť, čo by v nej zostalo? Zúfalstvo, asi. Nie pasívne, utiahnuté zúfalstvo, ktoré mlčí, ale to zúrivé, ktoré zapáli všetko, čo ho postretne. Otočila som sa a šla domov, nechala som ich učiť sa spolu po anglicky.

28. september 1968

ZÁHADNÁ PREHLIADKA MUŽOV

V tomto meste sa koná viac prehliadok, akoby si ktokoľvek mohol myslieť. Práve včera som videla jednu z nich, bez divákov a bez obdivu, až na dvoch policajtov a mňa, pričom šlo o skutočný sprievod mužov mašínujúcich v úhladných radoch za zvukov vojenskej hudby. Bolo asi trištvrte na osem v nedelu ráno. Práve som rozmýšľala, kde si dám kávu, stála som na 44. ulici medzi Piatou a Šiestou avenue a rozhodovala sa, či zájst do Algonquinu, kde je to malé a známe, alebo sa prejsť trošku ďalej na východ do Biltmore, kde je to veľké a známe, keď som začula na Piatej avenue hudbu a ponáhľala som sa tým smerom, aby som sa pozrela, čo sa deje. Nevie, koľko mužov bolo v sprievode, ale bolo ich dosť na to, aby naplnili priestor medzi dvoma ulicami, maširovali veľmi spôsobilne a v rozstupoch. Mali na sebe tmavé obleky a plece pri pleci kráčali po prázdnej avenue s prázdnyimi budovami a prázdnyimi oknami. Vo všetkých tých budovách sa nenašiel nikto, kto by ich počul alebo videl. Keď som ich zahliadla, prechádzali cez 45. ulicu a odhodlane smerovali na sever. Z diaľky pôsobili usporiadane, placho a vážne a ja som si spomenula na pohrebné sprievody, na odvolávanie vojakov, hladové pochody, popravy, revolúcie, verbovačky a štrajky. Jeden z policajtov, ktorých som si všimla, stál oproti na rohu 47. ulice, ale druhý bol pri mne bližšie, na 55. ulici. Prešla som k nemu a opýtala sa ho, čo je to za sprievod. „Neviem,“ odpovedal. Bol vysoký s ružovou tvárou a radostným úsmevom. Spýtala som sa ešte raz: „Naozaj netušíte, o čo ide?“ a on pokrútil hlavou a dodal: „Netuším.“ Namietla som: „Ale však to môže byť čokoľvek,“ a myslela som tým jadrové zbrane, Rusov, konšpirátorov, politické komploty, atentáty a trójske kone. Mesto pôsobilo opustene, všetci spali, a ja som si pomyslela, že stačí len krôčik na to, aby upadlo do chaosu. Prezerala som si policajta. Potom sa ma opýtal: „Idete za nimi?“ a ja som pokrútila hlavou, otočila sa a rozhodla sa zájst na kávu

do Biltmore. V nedeľu sa vždy musím rozhodovať medzi Algonquinom a Biltmore, pretože Schrafft má zatvorené.

14. júl 1962

OSAMELOSŤ ICH VÝRAZU

Včera popoludní, sediac v taxíku, som pozorovala veľmi vysokého muža, ako kráča po Siedmej avenue. Prechádzal popri Metropole Café, ktoré je takmer priamo oproti klubu Latin Quarter a Playland. Metropole je džezový podnik a má obrovské presklené dvere, cez ktoré vidieť do ponurého interiéru. Takmer stále sa tam niečo deje, ale nikdy som neprišla na to, čo presne, pretože pred vchodom vždy stoja davy, ľudia natahujú krky, aby cez plece, hlavu a vlasy iných niečo zahliadli. Dokonca aj v tej včerajšej pekelnej horúčave tam stáli ľudia. Bol to únavný deň. Zo vzduchu zostali len zvyšky a obrovské fotografie polonahých speváčok vystupujúcich v Metropole v tomto teple žiarili svojou telesnosťou viac ako zvyčajne. Starý muž prešiel okolo tejto ulepanej zmäti, akoby neexistovala. V jeho ľahostajnosti nebolo pohrdanie. Býva niekde v okolí a predpokladám, že Broadway je preňho všedná. Nezahliadla som ho prvýkrát, ale ako množstvo veľmi starých ľudí v tomto dusivom počasí vyzerá osamelejšie a krehkejšie. Včera si vyšiel bez saka a kravaty. Mal bielu košelu zapnutú pri krku aj na zápästiach a najmä v páse voľné nohavice mu držali tmavé pružkované traky. Na hlave mal krémový slamený klobúk, na nohách veľké čierne topánky a vychádzkovou palicou by do prachu vyryl hlbokú kolaj, keby sa na tom vychodenom broadwayskom betóne niekedy nejaký prach stihol usadiť. Kráčal vystretý ako zvyčajne a nie príliš rýchlo. Videli ste, ako sa mu ohýbajú kolená. Nikomu nevenoval pozornosť a žiadnu pozornosť nežiadal. Akoby sa spoliehal, že osamelosť jeho výrazu ho dovedie do cieľa. V tejto hektickej časti mesta, ktorú by ste nikdy nepovažovali za obývanú, žije dosť veľa starých ľudí. Polorozpadnuté hotely a nájomné bytovky sú sídlami divadiel a nočných klubov, ktorými v noci Broadway žiari, niektorí z pocestných v nich chvíľu zostanú a stanú sa z nich usadlíci. Teraz si prenajímam dve veľké izby v hoteli na 49. ulici, ktorý tento rok oslávi šesťdesiatku. Sú

v nich veľmi vysoké stropy a okná na troch stenách. Môj byt je v zadnom krídle hotela, na jedenástom poschodí, a dívam sa rovno ponad strechy nízkych domov na veľkú plochú stenu hotela na 48. ulici, ktorý je pravdepodobne rovnako vysoký a starý ako ten môj. Môj hotel má dvanásť poschodí a na streche je penthouse, ktorý pozostáva zo šiestich izieb a dvoch verejných kúpeľní. Aj v hoteli, na ktorý dovidím, je penthouse. Hotel je zo zašlej, špinavej, ružovej a žltej tehly. Nevieam, z čoho je postavený penthouse, ale je namaľovaný načierno. Je to chatka na oblohe postavená na pozemku strechy. Na jednej strane je dosť priestoru na terasu oboňnanú nízkym ružovým múrikom. Vo výške jedenásť poschodí mám čiernu chatku s ružovou terasou v úrovni očí, ale keď sa zadívam za ňu, smerom na juh do mesta, výhľad siaha čoraz vyššie, aj budovy sú vyššie a múry sú čoraz nepreniknuteľnejšie a zakrývajú obzor. Oči sledujú schodisko, prerušené osamelým obdĺžnikom svetla na miestach, kde sa budovy nedotýkajú alebo nemôžu dotýkať pre nejakého malého, tvrdohlavého preživšieho, akými sú staré päťposchodové domy na 48. ulici, rovno tu pod mojimi nohami. Keď sa pozriem na západ, vidím, kde sa Siedma avenue stretá s Broadwayom, budovu Latin Quarter, ktorá nie je väčšia ako stodola. Vidím na chodník pred Latin Quarter a na ľudí, čo chodia dookola, a buď si idú po svojom, alebo sa pristavia a nazerajú cez presklený vchod dovnútra Playlandu. Playland je krytý zábavný park, ktorý zaberá väčšinu z prízemnia budovy Latin Quarter. Tiene okoloidúcich aj postávajúcích sa odrážajú v skle Playlandu spolu s nekonečným prúdom áut smerujúcich dolu do mesta. Tak to vyzerá na západe, len pol bloku odo mňa. Na východe vidím Empire State Building z väčšej časti jej škaredosti. Empire State je odo mňa dobrých pätnásť dlhých blokov. Vyzerá, že je blízko, ale koniec koncov, bez ohľadu na to, kde stojíte, Empire State vždy vyzerá tak, že odplaší akúkoľvek inú budovu v meste. Hotel s čiernym penthouseom a ružovou terasou mi ukazuje rovný nezdobený chrbát s množstvom okienok

zakrytých bielymi závesmi a roletami, ktoré sa sťahujú a vyťahujú. V jednej z izieb dve poschodia pod strechou býva veľmi stará dáma. Vidím ju v okne. V tomto horúcom počasí ho otvára, ako sa jej dá, a aby mala čo najviac svetla a vzduchu, odhrnuté záclony priväzuje k stene; bielu, opotrebovanú sieťku hotelových záclon, predpokladám, že sú to tie isté, čo tu visia mne. Na parapete v kvetináčoch má dva červené muškáty a maličkú zelenú rastlinu. Niekedy muškáty podkladá bielou látkou. Látka je natiahnutá, vlhká, a keď začne schnúť, ožíva v závanoch vetra. Nedávno večer som starú dámu videla v okne, pozerala sa na západ, či skôr na západnú stenu vo svojej izbe. Má úplne biele vlasy. Čítala si, asi list, a pridržala si ho pred sebou ako noviny. Bol to jeden z tých šťastných večerov, keď sa biele letné svetlo zmení na jantárové, potom sa rozloží na odtiene súmraku, a v tej zvláštnej žiare pôsobila vysoká silueta mesta monumentálne a osamelo. Empire State náhle zmenila farbu a prišla o sebavedomý výraz. Nič už nebolo isté s výnimkou holubov nehybne stojacích na západnom múriku ružovej terasy, pod ktorou si stará dáma pokojne čítala list. Ani neotočila hlavu, natiahla pravú ruku s papierom v ruke z okna a list zahodila. Poletoval vo vánku a padal a ona čítala ďalej. List mal ďalšiu stranu. Nepozrela sa von. Nevidela jantárové svetlo a nevšimla si fialovomodrú paru, ktorá sa priehľadne vznášala v jej okne na miernom východnom vánku. Natiahla ruku z okna druhý raz, vyhodila papier a čítala ďalej. Tretia strana listu neisto nasledovala prvé dve na ceste nadol popri hotelovom múre, potom sa postavila a zrazu zmizla v ponurosti svojej izby. Bolo na nej niečo veľmi typické pre ženu v domácnosti, na tom, ako rázne odstúpila od okna a muškátov. Býva na desiatom poschodí, ale pokojne by takto mohla odísť od okna na prízemí potom, čo klebetila so susedmi a pozorovala, čo kto nesie z obchodu, aby si domyslela, čo bude mať na večeru. Veľmi veľa z bežného života sa stráca, keď sa ľudia presťahujú do výšok.

1969

NA LINKE METRA A

Na linke A nebolo včera večer veľa miest na sedenie, ale chytila som dobré miesto a čítala som si stĺpček o kráse v *Journal-American*, ktorý mi rovno pred očami držal nejaký muž. Náhle ma niekto chytil za lakeť, pozrela som sa dolu a muž sa už-už chystal vstať zo svojho miesta. „Nechcete sa posadiť?“ opýtal sa. Odpovedala som prvé, čo mi napadlo, bola som prekvapená a potešená jeho ponukou uvoľniť mi miesto v metre. „Ach, ďakujem, ale na najbližšej zastávke vystupujem.“ Posadil sa a tak by sa to celé skončilo, keby som z toho nebola taká rozrušená a nezačala premýšľať o tom, aký milý je tento muž a aká asi je jeho manželka, aká môže byť šťastná, že má takého zdvorilého manžela, keď som si zrazu uvedomila, že nevystupujem na najbližšej zastávke, ale až na tej ďalšej, a cítila som sa úplne zle. Rozhodla som sa, že na tej najbližšej predsa len vystúpim, ale potom mi napadlo: Ak vystúpim a počkám na ďalšie metro, zmeškám autobus, ktorý chodí len každú hodinu. Všetko to bude hlúpe. A tak som sa rozhodla postaviť sa k tomu tak, ako som najlepšie vedela, a keď vlak začal spomaľovať, zadívala som sa na muža a počkala, kým sa nám nestretnú pohľady. „Práve som si uvedomila, že tu nevystupujem,“ povedala som. Potom mi napadlo, že si myslí, že ho žiadam, aby sa postavil a uvoľnil mi miesto, a tak som dodala: „Ale aj tak si nemusím sadnúť, pretože na tej najbližšej už naozaj vystupujem.“ Tvárila som sa, že je to všetko trochu zábavné, a on sa pousmial, prikývol, zdvihol si klobúk, znovu si ho nasadil a odvrátil zrak. Bol jedným z tých skôr zachmúrených či smutných ľudí, ktorí sa vždy zadávajú do dialky, keď povedali, čo povedať chceli. Celkom som bola hrdá na to, že som nakoniec z toho metra nevystúpila a nezmeškala autobus len zo strachu, že sa trošku strápnim, ale práve vo chvíli, keď sa zatvárali dvere, som sa pozrela von a zbadala som, že je to 168. ulica. „Ach, Bože!“ povedala som. „To bola moja zastávka a zmeškala som autobus!“ Bola som